

Espanya, contra Croàcia

Espanya i França formen, amb Anglaterra i Estats Units, un veritable *bloc de contenció* per impedir el reconeixement internacional de Croàcia i Eslovènia. Argücies legals, temors històrics i la por de l'efecte dominó expliquen per què Espanya juga la carta més immoral.

Quan el ministre d'Afers Estrangers croat, Zvonimir Separovic, hagué tornat de la seva visita a Madrid la primera setmana de desembre, fonts del govern croat reconeixien a EL TEMPS que es tractava d'un "daltabaix sense precedents". Només un oció president del PSOE, Ramón Rubial, s'avingué a mantenir-hi una entrevista. No gaire més que bones paraules, si bé una mica més que el silenci oficial del president del govern espanyol i la negativa explícita de Fernández Ordóñez de reunir-se amb aquest representant del govern croat. De les secessions balcàniques, el govern espanyol no vol ni sentir-ne parlar: totes les missions i directives que ha seguit Fernández Ordóñez s'han reduït —tant a les reunions comunitàries com a la conferència de pau de l'Haia— a congelar el reconeixement de la independència d'Eslovènia i Croàcia fins que no hi hagi una posició europea consensuada. En altres termes, fins que Sèrbia no guanyi la guerra.

El 28 de novembre, el mateix ministre Separovic perdia el temps en una conferència de premsa a Zagreb, apel·lant "al poble i al govern d'aquesta gran nació" i "al sentiment cristià dels espanyols". I s'indignava quan un periodista català li demanava per una possible visita a Catalunya del president Tudjman: "Si Tudjman visités Espanya, aniria a Madrid, seu del govern i del parlament espanyols". Però mentre dies més tard ell feia el ridícul a Madrid, el parlament català

Felipe González i Alexander Grlickov, membre macedoni del presidium de la lliga dels comunistes iugoslaves, l'any 1978 a Belgrad. Vells amistos no-alineades...

ARXIU

Lliçons pràctiques de política internacional

La posició pro sèrbia d'Espanya no és cap casualitat. Als Estats Units, per més que el senat ha demanat al govern el reconeixement de Croàcia, Bush ha pressionat l'ONU perquè retardi la tramesa de cascos blaus i la CEE perquè no hi hagi un reconeixement col·lectiu europeu. La vella diplomàcia nord-americana ha considerat sempre els balcons una zona "estabilitzable" (llegeixi's controlable) per Sèrbia durant la monarquia dictatorial dels anys 30, en la guerra freda i —fent pinya amb la Gran Bretanya— considera que el reconeixement de Croàcia i Eslovènia crea

ria una "zona d'influència" alemanya que col·locaria Europa en l'antic sistema d'aliances vuit-centista. França té, en aquest sentit, els mateixos interessos que el *lobby* anglo-americà.

"La majoria dels governs de la CE i els EUA han abonat en secret la pretensió de construir amb les armes una Gran Sèrbia". Ho afirmava Carlo Pelanda, un geostrateg italià a les pàgines d'"El País". Contra uns petits estats desarmats i europeistes, s'ha optat per evitar "la dissolució del sistema". I aquest explotarà en mil bocins. Lliçons pràctiques de política internacional...

aprojava una moció —presentada per ERC— de suport a la independència de Croàcia i Eslovènia.

Separovic, i Mario Nobile (assessor de Tudjman en política internacional), són professors universitaris que, de diplomàcia, només en saben les teories de dret internacional. La desorganització, la incompetència i la manca de quadres i professionals porta a situacions tan paradoxals com el fet que Nobile, en la seva visita a Barcelona el dimecres 13 de desembre per recollir un guardó del CIEMEN, no inclogués cap contacte amb el govern de la Generalitat. Però va llegir un discurs de Tudjman força més solidari amb Catalunya que no el que Separovic havia pronunciat pocs dies abans. Tant és; l'estratègia internacional de Croàcia s'estavella contra la catòlica Espanya, que desconfia, sobretot, de la catòlica Catalunya.

La història té les seves pròpies normes. El 3 de març de 1973 el mariscal Tito ho anunciava en públic: "Esclarfar sense contemplacions la subversió". Així doncs, emprisonava els líders nacionalistes croats i ofegava tota intel·ligència independent. Cinc anys després, Felipe González —secretari general del PSOE— visitava Belgrad i exaltava les virtuts de la Iugoslàvia socialista. I encara avui el PSOE, el govern i el cos diplomàtic de l'estat espanyol resten fidels a Iugoslàvia, on l'exèrcit "juga" a garantir la unitat. Una prerrogativa més de la constitució espanyola.

Oriol Malló